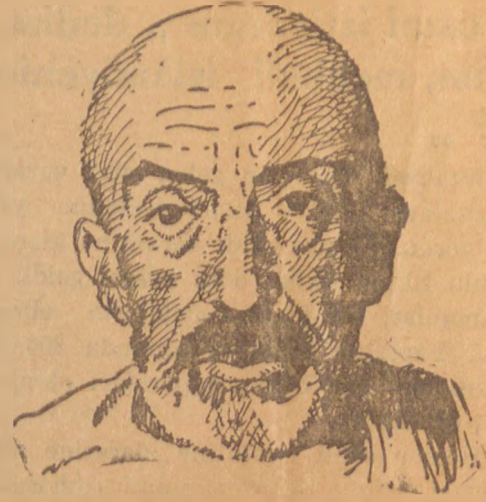

Akifin Şiirleri

*Büyük vatan şairinin
en çok sevdiğimiz
eserlerinden bir kaçını*

RESMİM İÇİN

Toprakta gezen gölgeme toprak çekilince,
Günler şu heyulayı da er, geç bilecektir.
Rahmetle anılmak; ebediyet budur amma,
Sessiz yaşadım, kim beni, nerden bilecektir?

Gençlik Mehmed Akifi anıyor. Dün gece Yüksek Muallim Mektebi binasında bir toplantı yapıldı. Bugün de mezarının temeli atılacak ve Üniversite konferans salonunda toplanılacak. Bu münasebetle şairin en çok sevdiğimiz eserlerinden bir kaçını neşrediyoruz

İstiklâl Marşı

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak,
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak,
O benim milletimin yıldızıdır parlayacak
O benimdir o benim milletimindir ancak.

Çatma kurban olayım çehreni ey nazlı hilâl,
Kahraman ırkıma bir gül ne bu şiddet bu celâl
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl,
Hakkıdır Hakka tapan milletimin istiklâl.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış şaşarım,
Kükremiş sel gibiyim bendimi çiğner aşarım,
Yırtarım dağları, enginlere sığmam taşarım.

Garbın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var,
Ulusun korkma, nasıl böyle bir imanı boğar,
Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar.

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sekün,
Siper et gövdeni dursun bu hayasızca akın,
Doğacaktır sana vâdettiği günler Hâk'ın,
Kim bilir belki yarın, belki yarından da yakın

Bastığın yerleri toprak diyerek geçme, tanı,
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı,
Sen şehit oğlusun incitme yazıktır atanı,
Verme dünyaları alsan da bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda,
Şüheda fışkıracak toprağı sıksan şüheda,
Canı, cananı, bütün varımı alsın da Hüda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda,

Ruhumun senden İlahî şudur ancak emeli,
Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli,
Bu ezanlar ki şehadetleri dinin temeli,
Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder varsa taşım,
Her cerihamdan İlahî boşanıp kanlı yaşım,
Fışkırır ruhu mücerret gibi yerden na'sım,
O zaman yükselerek arşa değer belki başım.

Dalgalar, sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl,
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl,
Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl,
Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet,
Hakkıdır Hakka tapan milletimin istiklâl!

Çanakkale Harbinden bir parça

Şüheda göğdesi, bir baksana dağlar, taşlar...
O, rükû olmasa, dünyada eğilmez başlar,
Yaralanmış temiz alnından, uzanmış yatıyor.
Bir hilâl uğruna, ya Rab, ne güneşler batıyor!
Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş, asker!
Gökten ecdad inerek öpse o pâk alni değer.
Ne büyüksün ki, kanın kurtarıyor tevhidi...
Bedrin arslanları ancak, bu kadar şanlı idi.
Sana dâr gelmiyecek makberi kimier kazsın?
«Gömelim gel seni tarihe» desem, sığmazsın,
Hercümerç ettiğin edvara da yetmez o k'tap...
Seni ancak ebediyyetler eder istiap.
«Bu, taşındır» diyerek Kâbeyi diksem başına;
Ruhumun vahyini duysam da geçirsem taşına;
Sonra gök kubbeyi alsam da rida namıyla,
Kanayan lâhdine çeksem bütün ecramiyle,
Mor bulutlarla açık türbene çatsam da tavan,
Yedi kandilli süreyyayı uzatsam oradan;
Sen bu âvizinin altında, bürünmüş kanına,
Uzanırken, gece mehtabı getirsem yanına,
Türbedarın gibi tâ fecre kadar bekletsem;
Gündüzün fecr ile âvizeni lebriz etsem;
Tüllenen mağribi, akşamları sarsam yarana...
Yine bir şey yapabildim diyemem hatıranı...

Balkan Harbine eîd bir parça

Geçenler varsa is'âmın şu çignenmiş diyarından;
Şu yüz binlerce yurdun kanlı, zairsiz mezarından;
Yürekler parçalar bir nevha dinler rehğuzarından,
Bu matem, kim bilir, kaç mün'akis kalbin gubarından
Huruş etmekte, son ümmidinin son inkisarından?

Evet, son inkisarından ki yoktur cebrin imkânı;
Batıp gitmiş nazarlar beklemekten fecri râzânı!
Nasıl, ey yolcu, bin lânet gelip ezmez ki vicdanı;
Dudaklar çâk çâk olmuş, içerken zehri hüsrânı,
Uzaktan baktı — Koşmak nerde! — milyonlarca yârânı!

Bu ıssız âşyanlar bir zaman candan muazzezdi;
Bu damlar böyle baykuş seslerinden çın çın ötmezdi;
Şu kurbağlar seken vadide, ceylânlar koşup gezdi;
Şu coşmuş, ağılıyan ırmak ne handan gölgeler sezdi;
Bütün maziyi bir tufan, fakat, hep boğdu, hep ezdi!

Vefasız yurd! Öz evlâdın için olsun, vefa yok mu?
Neden kalbin kararmış? Bin ceaktan bir ziya yok mu?
İlahî, kimsesizlikten bunaldım, âşına yok mu?
Vatansız, hanümansız bir gamb'm... mülteca yok mu?
Bütün yokluk mu her yer? Bari bir «yok!» der seda yok mu?

“Seyfi Baba,, dan parçalar

Geçen akşam eve geldim. Dediler: Seyfi Baba
Hastalanmış, yatıyormuş.

— Nesi varmış acaba?

— Bilmeyiz, oğlu haber verdi geçerken bu sabah.
— Keşki ben evde olaydım.. esef ettim, vah vah!
Bir fener yok mu, verin.. nerde sopam? Kız çabuk ol...
Gecikirsem kalırım beklemeyin.. zira yoi
Hem uzun, hem de bataktır...

— Daha âlâ, kalınız:

Teyzeniz geidi, bu akşam, değiliz biz yalnız.

Sopa sağ elde, kırık camlı fener sol elde;
Boşanan yağmur iliklerde, çamur tâ belde.
Hani, çoktan gömülen kaldırımın, hortluyarak,
«Gel!» diyen taşları lurtarmasa, insan batacak.
Sormayın derdimi, b.tmez mi o taşlar, g'derek.
Düştü artık bize göllerde pekâlâ yüzmek!
Yakamızlar saçarak her tarafından fenerim,
Çifte sandal, yüzüyorduk, o yüzer, ben yüzerim!
Çok mu yüzdük, bilemem, toprağı buluk ne ise;
Fenerim başladı etrafını tektük h'sse.
Vakiâ ben de yoru'dum, o fakat pek yorgun..
Bakıyordum daha mahmur'uğu üstünde onun:
Kâh olur, kör gibi çarpar sıvasız bir duvara;
Kâh olur, mürde şuaatı düşer bir mezara;
Kâh bir sakfı çökük hanenin altında keşar;
Kâh bir mabedi tersudenin üstünden aşar;
Vakit olur pek sapa yerlerde, bakarsın, doluşır;
Sonra en korkulu eşhasa çekinmez sataşır;
Ya o biçare de rahmet suyu rûş eyliyerek,
Hatmi infas edivermez mi hemen «ciz!» diyerek?
O zaman samianın, lâmisenin sevkile
Yürüyen körlere döndüm, o ne dehşetti hele!
Sopam artık bana hem göz, hem ayak, hem eldi..
Ne yalan söylüyeyim kalbime haşşyet geldi.

Hele yarabbi şükür, karşıdan üç tane fener
Geçiyor.. sapınarak doğru yürürlerse eğer,
Giderim arkalarından.. yolu buldum zaten.
Yolu buldum, diyorum, gelmiş iken hâlâ ben!
İşte karşımda bizim yarı kadimin yurdu.
Bakalım var mı ışık? Yoksa muhakkak uyudu.
Kapının orta yerinden ucu değnekli bir ip
Sarkıtılmış olacak, bir onu bulsam da çekip
Açıversem.. iyi amma kapı zaten aralık..
Galiba bir çıkan olmuş... Neme'lâzım, artık,
Girerim ben diyerek kendimi attım içeri,
Ayağımdan çıkarıp lâstiği geçtim ileri.
Sağa döndüm, azıcık gitmeden üç beş basamak
Merdiven geldi ki zorçaydı biraz tırmanmak!
Sola döndüm, odanın eskı şayak perdesini,
Aralarken kulağım duydu fakirin sesini:

— Nerede kaldın? Beni hiç yoklamadın evlâdım!
Haklısın, bende kabahat ki haber yollamadım,
Bilirim çoktur aşın, sonra bizim yol pek uzun...
Hele dinlen azıcık, anlaşılan yorgunsun.
Bereket versin ateş koydu demin komşu kadın..
Üşüyorsan eşiver mangalı, eş eş te ısın..

